

Korizma: Put do Uskrsa

"Tijekom korizme, Crkva nas opet podsjeća na potrebu obnavljanja našeg srca i naših djela kako bismo ponovno otkrili središnju pozornost u vazmenom otajstvu, vraćajući se vječnoj ljubavi". Članak o kršćanskom životu.

28.02.2023.

"Daj nam ispravne odluke, molimo te Gospodine, da prinosimo ove darove jer s njima slavimo početak ovog časnog i svetog vremena." [1] Od

prve korizmene nedjelje liturgija odlučno označava karakter četrdeset dana koji počinju s Pepelnicom (Čistom srijedom). Korizma je sažetak cijelog našeg života, koji je "stalni povratak u kuću našeg Oca Boga". [2] To je put do vazmenog otajstva, do smrti i uskrsnuća našega Gospodina, središte gravitacije povijesti, i svake žene, svakog muškarca: povratak vječnoj ljubavi.

Crkva nas u korizmeno vrijeme opet podsjeća na potrebu da obnovimo svoje srce i svoja djela kako bismo ponovno otkrili središnju pozornost Paschal Mystery. Ponovno se moramo staviti u Božje ruke kako bismo "rasli u razumijevanju bogatstva skrivenog u Kristu i dostojanstvenim ponašanjem tražili njihove učinke". [3]

"Koji začuđujući kapacitet za zaboravljanje čak i najljepših stvari čovjek ima, naviknuti se na otajstvo.

Podsjetimo se ove Korizme da kršćani ne mogu biti površni. Dok smo u potpunosti uključeni u naš svakodnevni rad...moramo biti istodobno potpuno uključeni u Boga, jer smo djeca Božja. "[4] Stoga ovih dana želimo razmotriti u našoj molitvi potrebu za obraćanjem, preusmjeriti naše korake prema Gospodinu i pročistiti naša srca, stvarajući vlastiti psalmistov vapaj: Cor mundum crea u meni, Deus, et spiritum firma innova in visceribus meis; "Čisto srce stvori mi, Bože, i duh postojan obnovi u meni. "[5] Ove su riječi iz psalma Miserere koje Crkva često nudi tijekom ove liturgijske sezone, i koji je Josemaria tako često recitirao.

Izraelski put kroz pustinju

Korizma ima duboke korijene u raznim ključnim etapama u povijesti spasenja, a koja je i naša vlastita povijest. Jedna od njih je prelaženje

pustinje izabranog naroda. Tih četrdeset godina za Izraelce bilo je vrijeme kušnje i iskušenja. Gospodin Bog ih je cijelo vrijeme pratio i učinio da razumiju da se trebaju oslanjati samo na njega, omekšavajući tvrdoću njihovih kamenih srca. Bilo je to vrijeme stalnih milosti. Iako su ljudi patili, bio je to Bog koji je utješio i vodio ih Mojsijevim riječima, koji ih je hranio manom i prepelicama i dao im vodu na stijeni u Meribi.

Koliko su nam važne riječi, ispunjene nježnosti, kojima je Bog vodio Izraelce da razmisle o značenju njihovog dugog putovanja! Sjećaj se svega puta kojim te Jahve, Bog tvoj, vodio po pustinji ovih četrdeset godina da te ponizi, iskuša i dozna što ti je u srcu: hoćeš li držati zapovijedi njegove ili nećeš. Ponižavao te i glađu morio, a onda te hranio manom - za koju nisi znao ni ti ni tvoji oci - da ti pokaže kako čovjek ne živi samo o kruhu nego da

čovjek živi o svemu što izlazi iz usta Jahvinih.[8]

Gospodin nam i danas upućuje ove riječi, nama koji u pustinji našeg života svaki dan svakodnevno doživljavamo umor i probleme, ali također susrećemo Božju očinsku brigu. Ponekad nam njegova briga dopire kroz nezainteresiranu pomoć članova obitelji i prijatelja, a ponekad čak i ljudi dobre volje koju možda čak ni ne znamo. Svojim tajanstvenim načinom vođenja, Bog nas malo po malo vodi u svoje srce, istinsku obećanu zemlju: Praebe, fili mi, cor tuum mihi ... "Daj mi, sine moj, srce svoje, i neka oči tvoje raduju putovi moji. „. [9]

Mnoge epizode u izbavljenju Izraelaca nagovijestile su buduće događaje. Nisu svi koji su bili na tom prvom hodočašću kroz pustinju ušli u Obećanu Zemlju. [10] Zato je pisac Poslanice Hebrejima, koji citira

Psalam 94, žali pobunu naroda i istodobno slavi dolazak novog izbavljenja: Preostaje dakle da neki imaju u nj ući, a oni koji su prvi primili blagovijest ne uđoše zbog nepokornosti. Zato Bog ponovno određuje jedan dan, Danas, u Davidu nakon toliko vremena govoreći, kako je već rečeno: Danas ako glas mu čujete, ne budite srca tvrda.[11] Ovaj "danas" je otvorio Krist. Svojim utjelovljenjem, svojim životom i slavljem, naš Gospodin vodi nas do konačnog izlaska, u kojem su obećanja potpuno ispunjena. On nam daje mjesto na nebu; on ostvaruje subotni počinak za narod Božji! Zaista, tko uđe u njegov počinak, počinio je od djela svojih kao ono i Bog od svojih. [12]

Kristov put kroz pustinju

Evandjelje prve nedjelje u Korizmi pokazuje nam Isusa koji je, u solidarnosti s nama, dopustio da ga

se iskuša na kraju svojih četrdeset dana provedenih u pustinji. Njegova pobjeda nad Sotonom nas ispunjava nadom i čini nas da shvatimo da s Njim i mi možemo pobijediti u bitkama našeg unutarnjeg života. Naše kušnje nas više ne uznemiruju, već se pretvaraju u prilike da se bolje upoznamo i približimo Bogu. Otkrivamo da je ideal ugodnog života iluzija prave sreće, a sa svetim Josemarijom shvaćamo da se "najvjerojatnije moramo ponovno promijeniti, biti lojalniji i ponizniji da postanemo manje sebični i da dozvolimo da Krist raste u nama jer On treba da raste, a ja da se umanjujem. (Iv 3,30). "[13]

Iskustvo naše osobne krhkosti ne bi trebalo voditi u strah, nego poniznoj molbi koja aktivira našu vjeru, nadu i ljubav: "Odmakni od mene, Gospodine, što god me odmiče od tebe" možemo reći, kao što je često sv. Josemaria govorio. [14] Kada smo

s Isusom, nalazimo snagu da čvrsto odbijamo iskušenje, odbijajući dijalog. "Imajte na umu kako Isus odgovara. On ne razgovara sa Sotonom, kao što je Eva učinila u zemaljskom raj. Isus. .. odabire utočište u Božjoj Riječi i odgovara snagom ove Riječi. Sjetimo se toga: u trenutku iskušenja, naših iskušenja, nema rasprave sa Sotonom. Naša obrana mora uvijek biti Božja Riječ! I to će nas spasiti. "[15]

Priča o Preobraženju, objavljena u drugu nedjelju Korizme, jača naše uvjerenje da je pobjeda sigurna usprkos našim ograničenjima. I mi ćemo također dijeliti Isusovu slavu ako se ujedinito s Njegovim Križem u našem svakodnevnom životu. Stoga moramo hraniti našu vjeru, kao što vidimo u životima Evanđelja koje nam liturgija svake tri godine predstavlja posljednje nedjelje u Korizmi. Prvo, vidimo samarijansku ženu koja nadvladava grijeh kako bi

prepoznala Isusa kao Mesiju koji gasi, sa živućom vodom Duha Svetoga, njezinu žeđ za ljubavlju. Zatim čovjek slijep od rođenja, koji prepoznaje Krista kao svjetlo svijeta, koji nadvladava neznanje, dok oni koji su mislili da mogu vidjeti ostati su slijepi. I Lazar, čije nas uskrsnuće podsjeća da nam je Isus došao donijeti novi život. [18] Razmatrajući ove prizore kao još jedna osoba koja se našla u njima, uz pomoć svetaca, naći ćemo dodatne izvore za našu osobnu molitvu i postići intenzivniju prisutnost Boga koju tražimo ovih dana.

Naš pokorni put kao sinova i kćeri

Kolekcija treće nedjelje u Korizmi prikazuje pokorničko značenje ove sezone: "O Bože, autoru svake milosti i sve dobrote, koji nam je, u postu, molitvi i milostinji, pokazao lijek za grijeh, milostivo pogledaj ovo ispovijedanje naše poniznosti, da mi

koji smo pokoreni našom savješću uvijek budemo uzdignuti tvojom milošću." S poniznošću koja dolazi od toga da znamo da smo grješnici, molimo s cijelom Crkvom za intervenciju Božjeg očinskog milosrđa: njegov ljubljani pogled na naše živote i njegovo iscjeliteljsko oprostjenje.

Liturgija nas potiče da se osobno prihvati proces obraćenja, pozivajući nas da u našem životu živimo tradicionalne čine pokore. Ti čini pokore izražavaju promjenu u našem odnosu s Bogom (molitva), drugima (milostinja) i sa sobom (post). [19] To je "duh pokore" za kojeg nam je sveti Josemaria dao toliko praktičnih primjera: "pokora je izvršavanje onog rasporeda koji ste sami odredili... pokajanje činite onda kada se s ljubavlju držite svog rasporeda molitve, unatoč osjećaju iscrpljenosti, ravnodušnosti ili hladnoće. Pokora znači biti u svakom trenutku vrlo

ljubazan prema onima oko vas... Pokora se sastoji od šaljivosti unatoč tisuću i jednom sitnom problemu svakog dana...od blagovanja onoga što se posluži, bez izbirljivosti. "[20]

Istodobno znamo da samo vanjska djelovanja ne znače ništa bez Božje milosti. Ne možemo se poistovjetiti s Kristom bez njegove pomoći: "quia tibi sine te placere non possumus", jer bez Tvoje pomoći ne možemo Ti udovoljiti. "[21] Nastojimo onda s Njegovom pomoći obavljati ove poslove u tajnosti, gdje ih samo naš Otac Bog vidi. [22] Nastojimo često ispravljati našu namjeru kako bi marljivije tražili njegovu slavu i spasenje svih muškaraca i žena. Apostol Ivan je napisao: Jer tko ne ljubi svoga brata kojega vidi, Boga kojega ne vidi ne može ljubiti. [23] Te riječi nas pozivaju da pažljivo ispitamo našu savjest, jer je nemoguće razdvojiti dvije strane ljubavi. Ako znamo da smo uvijek

pod Božjim pogledom, naš osjećaj Božjeg sinovstva prožet će naš unutarnji život i apostolat s povjerljivijim, dječjim klanjanjem i iskrenom sebedarju onima oko nas, našim obiteljima, kolegama na poslu, prijateljima.

Naš pokorni put kroz sakramente

U svakodnevnoj borbi protiv poremećaja grijeha, sakramenti pokore i svete pričesti također su privilegirani trenutci. Ima smisla da naše unutarnje pokajanje bude ispravljeno sakramentom ispovijedi. Mnogo ovisi o naravi pokajnika, iako je protagonist Bog, koji nas pokreće na obraćenje. Kroz ovaj sakrament - jedan od Božjih remek-djela [24] - možemo shvatiti kako On izvlači dobro čak i iz naše pale slobode. To je način na koji je sveti Josemaria objasnio koja bi trebala biti naša uloga: "Savjetujem vam svima da imate, kao posebnu pobožnost...

izvršavanje mnogo djela pokore. A vanjska, praktična manifestacija ove pobožnosti je osjećaj posebne ljubavi prema Svetom sakramentu pokore "[25] u kojem se "odijevamo Isusom Kristom i njegovim zaslugama "[26].

Korizma je sjajan trenutak da se kultivira ova "posebna ljubav" za ispovijed, na prvom mjestu prakticirajući ju osobno, a zatim govoreći mnogima drugima o tome.

Nakon oproštenja koje svećenik daje u Božje ime, obred ima prekrasnu završnu molitvu odrješenja pokajnika: "Neka muka Gospodina našega Isusa Krista, zagovor Blažene Djevice Marije i svih svetaca, svako dobro koje činiš i trpljenje koje podnosiš, izliječe tvoje grijeha, pomognu ti da rasteš u svetosti i nagrade te vječnim životom. Idi u miru. "[27] To je drevna molitva u kojoj svećenik traži od Boga da proširi djelovanje sakramenta na

cijeli život pokajnika, podsjećajući nas na izvor njegove učinkovitosti: zasluge nedužne Žrtve i svih svetaca.

Kao što se dogodilo s mlađim sinom u prispodobi, nakon što nas zagrli naš Otac Bog, prima nas na gozbu. [28] Kakvu radost nam daje da budemo čisti kada sudjelujemo u Euharistiji! "Mnogo ljubi našeg Gospodina. Održavaj i potiči u vašoj duši osjećaj žurnosti da ga volite bolje. Upravo sada ljubite Boga, kad ga možda mnogi koji ga drže u rukama ne vole, nego loše postupaju s Njim i zanemaruju Ga. Obavezno se brinite za našeg Gospodina za mene u svetoj Misi i cijeli dan. "[29]

Kroz liturgiju, Crkva nas poziva da željno krenemo na korizmeno putovanje. Ona nas potiče da često primamo sakramente, da ozbiljno razmišljamo o Božjoj Riječi, da činimo djela pokore - sve to uz radost koja je posebno istaknuta 4.

korizmene nedjelje: Laetare
Jerusalem! [30]. Ova djela čiste naše
duše i pripremaju nas da intenzivno
sudjelujemo u ceremonijama Velikog
tjedna, kada proživljavamo
kulminirajuće trenutke Isusova
vremena na zemlji. "Moramo dovesti
u naš život, učiniti ih vlastitim,
Kristov život i smrt. Moramo umrijeti
kroz mrtvljenje i pokoru kako bi
Krist mogao živjeti u nama kroz
ljubav. A zatim slijediti Kristove
korake, sa žarom za otkupljenjem
čitavog čovječanstva. "[31] Dobro
očišćeni od naših grijeha i
razmatrajući kako je Isus dao svoj
život za nas, ponovno ćemo otkriti
radost spasenja koje Bog donosi:
redde mihi laetitiam salutaris tui,
"obnovi u meni radost Tvoga
spasenja" [32]

[1] Rimski misal, prva nedjelja
Korizme, Molitva tijekom prinosa
darova.

[2] Sveti Josemaria, *Susret s Kristom*,
64.

[3] Rimski misal, prva korizmena
nedjelja.

[4] *Susret s Kristom*, 65.

[5] *Ps* 50[51]:10.

[6] Usp. *Pnz* 8:2-5.

[7] Usp. *Izl* 15:22-17:7.

[8] *Pnz* 8:2-3.

[9] *Izreke* 23:26.

[10] Usp. *Br* 14:20.

[11] *Heb* 4:6-7; cf. *Ps* 94[95]:7-8.

[12] *Heb* 4:9-10.

[13] *Susret s Kristom*, 58.

[14] Sveti Josemaria, zabilješke s
druženja, 18. listopada 1972.

[15] Papa Franjo, Angelus, 9. ožujka
2014.

[16] Usp. Iv 4:5-42 (treća nedjelja
Korizme, Godina A).

[17] Usp. Iv 9:1-41 (četvrta nedjelja
Korizme, Godina A).

[18] Usp. Iv 11: 1-43 (peta nedjelja
Korizme, Godina A).

[19] Usp. *Katekizam Katoličke crkve*,
1434.

[20] Sveti Josemaria, *Prijatelji Božji*,
138.

[21] Subota, četvrti korizmeni tjedan,
Godina A.

[22] Usp. *Mt* 6:6.

[23] *1 Iv* 4:20.

[24] Usp. *Katekizam Katoličke Crkve*, 1116.

[25] Sveti Josemaría, bilješke uzete s njegove propovijedi, 26 April 1970.

[26] Sveti Josemaria, *Put*, 310.

[27] Obred pokore, no. 104.

[28] Usp. *Lk* 15: 22-24.

[29] Sveti Josemaria, *Kovačnica*, 438.

[30] *Četvrta nedjelja Korizme*, (usp. *Iz* 66:10).

[31] Sveti Josemaria, *Križni put*, četrnaesta postaja.

[32] Ps 50[51]:14.

.....